

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 762/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1, základného práva na tlmočníka podľa čl. 47 ods. 4, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 1/2016 a jeho uznesením zo 16. februára 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Utro 3/2016 a jeho uznesením z 12. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného

advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na tlmočníka podľa čl. 47 ods. 4 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 1/2016 a jeho uznesením zo 16. februára 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Utro 3/2016 a jeho uznesením z 12. apríla 2016.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd namietaným uznesením zo 16. februára 2016 *„podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov uznal rozsudok Okresného súdu Garwolin zo dňa 27. augusta 2013 sp. zn. II K 212/2013 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Siedlce sp. zn. II Ka 293/14 zo dňa 24. júla 2014“*.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré najvyšší súd namietaným uznesením z 12. apríla 2016 zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa *„Celé trestné konanie konané pred Okresným súdom Garwolin, sp. zn. II K 212/2013, ako aj pred Krajským súdom v Siedlce sp. zn. II Ka 293/14, bolo nezákonné a porušujúce základné práva odsúdeného, a to z dôvodu, že bolo porušené právo na obhajobu odsúdeného, podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv. Následne bolo jeho základné právo porušené aj Krajským súdom v Trnave, sp. zn. 3 Ntc/1/2016 zo dňa 16. februára 2016, nakoľko Krajský súd v Trnave uznal tieto rozhodnutia a nakoniec Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý zamietol odvolanie odsúdeného.*

Odsúdený [REDAKOVANÉ] nemal od počiatku konania žiadneho právneho zástupcu, obhajcu mal až v odvolacom konaní. Písomnosti boli odsúdenému doručované v jemu

neznámom (Poľskom) jazyku, ako aj celé trestné konanie bolo vedené v poľskom jazyku, pričom odsúdenému nebola poskytnutá možnosť mať tlmočníka. Pojednávanie sa často konalo aj bez prítomnosti odsúdeného, ktorý sa z dôvodu, že nerozumel predvolaniu, ktoré bolo v poľskom jazyku, konania nezúčastnil... Vyššie zmieneným konaním, ako aj rozsudkami Okresného súdu Garwolin zo dňa 27. augusta 2013 sp. zn. II K 212/2013 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Siedlce sp. zn. II Ka 293/14 zo dňa 24. júla 2014 a následne aj Krajským súdom v Trnave, sp. zn. 3 Ntc/1/2016 zo dňa 16. februára 2016 bol tiež porušený Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach, a to čl. 14 ods. 3, ktorý ustanovuje nasledujúce minimálne záruky, ktoré má mať každý, kto je obvinený z trestného činu.“

Za najzávažnejší zásah do svojich základných práv a práv označil sťažovateľ «porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a zároveň porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ku ktorému došlo v súvislosti s porušením Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008, a to tým, že Krajský súd v Trnave uznal rozsudky Okresného súdu Garwolin zo dňa 27. augusta 2013 sp. zn. II K 212/2013 a Krajského súdu v Siedlce sp. zn. II Ka 293/14 zo dňa 24. júla 2014 aj napriek tomu, že existovala skutočnosť pre ktorú mal súd odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia. Krajský súd v Trnave v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa zo dňa 16. februára 2016, sp. zn. 3 Ntc/1/2016 uviedol: „Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a po oboznámení sa predovšetkým s odsudzujúcimi rozsudkami ako aj ďalšími predloženými listinami, najmä osvedčením v zmysle článku 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV zo dňa 27.11.2008 o uplatňovaní zásad vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia spojené so zbavením osobnej slobody za účelom ich výkonu v európskej únii, ktoré osvedčenie vydal dňa 30.11.2015 Krajský súd Siedlce, Poľská republika, krajský súd, aj s poukazom na ustanovenia § 4 odsek 2 resp. § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. v znení neskorších predpisov, nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali odmietnuť vydanie rozhodnutia o uznaní.“

Podľa § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z. v znení neskorších predpisov „Súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak odsúdený neudelil súhlas

s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje“. Sťažovateľ v tomto prípade neudelil žiadny súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, čím boli porušené jeho základné práva a slobody...

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom Uznesení zo dňa 12.04.2016, sp. zn. 4 Utro 3/2016 sa vyjadril nasledovne: „Najvyšší súd, rovnako ako súd krajský, nezistil žiadny dôvod na odmietnutie uznania a výkonu predmetných rozhodnutí uvedených v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, a to ani dôvod uvedený v § 16 ods. 1 písm. g) predmetného zákona (odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním a výkonom rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje). V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na článok 6 bod. 2 písm. a) Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, podľa ktorého sa súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije“.

Ani Krajský súd v Trnave, ani Najvyšší súd Slovenskej republiky, však nevzali do úvahy výnimku uvedenú v článku 6 ods. 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, podľa ktorého: „Odsek 2 písm. a) sa neuplatňuje na Poľsko ako štát pôvodu a ako vykonávajúci štát v prípadoch, keď bol rozsudok vydaný pred uplynutím piatich rokov od 5. decembra 2011. Poľsko môže kedykoľvek oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady, že už nebude využívať túto výnimku.“

Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že nakoľko od Sťažovateľa nebol udelený súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, pričom pre Poľsko platí výnimka, ktorá predstavuje nutnosť súhlas odsúdeného zaobstarať, bola tu existencia dôvodu na odmietnutie uznania a výkonu predmetných rozhodnutí, pričom túto skutočnosť nevzal ani Krajský súd v Trnave, ani Najvyšší súd Slovenskej republiky do úvahy, čím boli porušené Sťažovateľove práva na súdnu ochranu podľa čl. ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol nálezom vysloviť porušenie označených základných práv a práv, napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušiť a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia. Zároveň sťažovateľ navrhol vydanie predbežného opatrenia, ktorým by bola odložená vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej priložených príloh ústavný súd konštatuje, že sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ má advokáta, ktorý ju koncipoval a podpísal, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. K predloženej sťažnosti totiž nebolo pripojené splnomocnenie sťažovateľa na jeho zastupovanie uvedeným právnym zástupcom v konaní pred ústavným súdom. Zo splnomocnenia z 24. mája 2016 predloženého sťažovateľom explicitne vyplýva, že toto bolo udelené na zastupovanie „*pri podaní dovolania proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.04.2016, sp. zn. 4 Urto 3/2016*“, a nie na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúci z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné splnomocnenie, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa jeho sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že ani po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia sťažnosti nezistil také skutočnosti, ktoré by signalizovali porušenie sťažovateľom označených základných práv a práv. Sťažnosť by podľa názoru ústavného súdu bolo možné aj v prípade, ak by obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2016